Redacţiunea, Administraţiunea şi Tipografia:
BRAŞOVU, piaţa mare Nr 22.
Scrisorî nefrancate nu se primescŭ. Manuscripte nu se retrimitŭ!
Birourile de anunciurĭ:
Braşovŭ, piaţa mare Nr. 22.
Inserate mai primescŭ în Viena: *Rudolf Mosse, Haasenstein & Vogler (Oto Maas), Heinrich Schalek, Alois Herndl, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg*; în Budapesta: *A. V Goldberger, Anton Mezei, Eckstein Bernat*; în Frankfurt: *G. L. Daube*; în Hamburg: *A. Steiner*.
Preţul inserţiunilorŭ: o seria garmondŭ pe o colónă 6 cr. şi 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă şi învoială.
Reclame pe pagina III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULŬ LI.

„Gazeta" iese în fie-care ḑi.
Abonamente pentru Austro-Ungaria
Pe unŭ anŭ 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe treĭ lunĭ 3 fl.
Pentru România şi străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 francĭ, pe şése lunĭ 20 francĭ, pe treĭ lunĭ 10 francĭ.
Se prenumeră la tóte oficiele postale din întru şi din afară şi la dd. colectorĭ.
Abonamentulŭ pentru Braşovŭ:
la administraţiune, piaţa mare Nr. 22, etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe şése lunĭ 5 fl., pe treĭ lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe treĭ lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ.
Atâtŭ abonamentele câtŭ şi inserţiunile suntŭ a se plăti înainte.

Nr. 230. Braşovŭ, Mercurĭ 19 (31) Octomvrie 1888.

Braşovŭ, 18 Octomvrie v.

Alegerile pentru camera deputaţilorŭ în România s'au terminatŭ. Resultatulŭ alegerilorŭ este în tóte trei colegiele electorale favorabilŭ guvernului, care a obţinutŭ o majoritate neaşteptatŭ de mare, cum póte n'a credutŭ nicĭ guvernulŭ, nicĭ aderenţiĭ lui.

Nu mai încape îndoială, că proiectele de legĭ ce încă înainte de alegerĭ le-a publicatŭ guvernulŭ în fóia oficială, pentru ca sĕ cunóscă poporulŭ românŭ intenţiunile lui, au ajutatŭ fórte multŭ a predispune spiritele în favórea lui.

Astfelŭ proiectulŭ de lege privitorŭ la resolvarea cestiunei agrare, care o menitŭ a regula pe base mai drepte raporturile dintre marii şi micii proprietarĭ şi a da pămênturĭ în condiţiunĭ fórte avantagiósa ccelei părţĭ din poporaţiunea rurală, care era lipsită de proprietate; apoi proiectele de lege privitóre la reformarea administrăţiunei civile şi militare, la îmbunătăţirea stărilorŭ justiţiei; în fine avêntulŭ ce l'a luatŭ esportulŭ în timpulŭ din urmă, făcênd sĕ scadă agio în mĕsură neaşteptatŭ de mare: tóte acestea au contribuitŭ a întări posiţiunea guvernului şi a'i asigura în alegerĭ succesulŭ, despre care ne-a informatŭ firulŭ telegraficŭ şi ḑiarele din România.

Ce privesce înfrângerea partidei naţionale-liberale a d-lui Ionŭ Brătianu şi gréua perdere ce a suferit'o în alegerĭ, e în eróre „Budapester Tagblatt", décă se încércă a-o atribui, între altele, unorŭ pretinse simţĕminte „rusofile" ale ei. Fóia unguréscă, precum se vede, e rĕu informată despre cele ce se petrecŭ în România şi mai cu sémă despre înclinările şi direcţiunea diferitelorŭ partide.

Partidele din România, fiă naţională-liberală orĭ liberală-independentă, fiă conservatóre orĭ junimistă, nu potŭ fi dispuse a se face códa toporului vr'unei puterĭ din afară. Fiecare simte, că interesele de viéţă ale ţĕrii trebue sĕ fiă mai presusŭ de orĭ ce consideraţiune esterióră şi că fiăcare trebue sĕ fiă amica acelei puterĭ, care nu voesce rĕulŭ ţĕrii, şi inimica celeia, care tinde la dĕrĕpănarea ei.

Schimbarea atâtŭ de mare în situaţiunea partidelorŭ şi înlocuirea guvernului liberalŭ cu celŭ junimistŭ se póte atribui numai şi numai cestiunilorŭ de politică internă; orĭ-ce guvernŭ, ca şi partidele, ia posiţiunea ce o crede favorabilă şi potrivită intereselorŭ regatului şi ale poporului românŭ.

Acésta este părerea şi credinţa tuturorŭ ómenilorŭ de bine din România. Dér foile streine caută sĕ dea lucrurilorŭ explicarea ce le convine. Ele susţinŭ adecă, că ce privesce armata şi politica esterióră Regele Carolŭ şi-a reservatŭ espresŭ la formarea cabinetului Rosetti-Carp dreptulŭ de a-le conduce singurŭ, adecă unŭ felŭ de dictatură, ce nu ar corĕspunde nicĭdecum lealei atitudinĭ constituţionale dovedită în tóte împrejurările de capulŭ statului românŭ.

Se va vedé în curêndŭ, décă resultatulŭ alegerilorŭ din urmă vorŭ aduce orĭ nu cu sine şi vre-o schimbare în guvernŭ în favorulŭ vechilorŭ conservatorĭ. Dér orĭcum s'ar modifica guvernulŭ după alegerĭ, elŭ nu se va puté susţiné decâtŭ numai representândŭ adevĕratele interese ale ţĕrii în afară ca şi înăuntru.

„Agitaţiunĭ panslaviste".

„Budap. Hirlap" a primitŭ din Ungaria de sudŭ o comunicare de următorulŭ cuprinsŭ:

In localitatea slavonă de băi Iankova s'a ţinutŭ de curêndŭ o mare întrunire de „agitatorĭ panslaviştĭ", la care au asistatŭ şi mulţĭ Ruşĭ. Pertractările au duratŭ mai multe ḑile cu uşile închise. Din Ungaria au luatŭ parte mai alesŭ Sêrbĭ; s'a desbătutŭ asupra programului din Becĭcherecului mare şi asupra celuĭ din Chichinda mare, precum şi asupra proiectului unui nou programŭ. Scopulŭ principalŭ însĕ alŭ întrunirei a fostŭ, de a transfera în Slavonia şi în Sirmia vatra agitaţiunei pansêrbescĭ şi panslaviste şi de aci a o lăţi cu tótă energia în statele balcanice. Din singuratice resturĭ de acte se póte cunósce, că întrunirea s'a servitŭ pentru proiectele ei de o scriere secretă. Visitatorii străinĭ aveau fórte mulţĭ banĭ. Fisolgăbirĕulŭ din Şemlin, Levin Chavrak, a primitŭ o arĕtare oficială.

Proclamaţiunea regelui Serbiei.

Cu privire la proclamaţiunea ce Regele Milan a adresat'o poporului sêrbescŭ, se telegrafiază din Belgradŭ cătră „Politische Correspondenz":

In proclamaţiune, Regele învită naţiunea sêrbă sĕ se pună în complectă armoniă cu suveranulŭ înălţândŭ în 1889, cu ocasiunea aniversărei bătăliei dela Kossova (1389), unŭ monumentŭ demnŭ de a reaminti acéstă dată, votândŭ o nouă constituţiă şi stabilindŭ ast-felŭ o basă solidă şi nestrămutată, pe care statulŭ şi naţiunea sêrbă vorŭ puté prospera fără piedecĭ, libere şi independente. Prin urmare, regele ordonă alegerĭ generale pentru 20 Noemvre st. v. şi convócă marea Scupcină pentru 1 Decemvre st. v. la Belgradŭ. Proclamaţiunea învită pe Sêrbĭ sĕ profite de lecţiunile trecutului pentru a evita nouĕ errorĭ şi esprimă convingerea, că Serbia nu este ameninţată din afară.

Tóte puterile europene voiescŭ pacea. O politică de recunóscere sinceră a faptelorŭ îndeplinite, rĕspunde dorinţelorŭ Europei, şi acéstă politică face sĕ avemŭ bune şi amicale relaţiunĭ reciproce cu cele două puternice imperii vecine guvernate de împĕratulŭ Franciscŭ Iosifŭ şi de Sultanulŭ Abdul-Hamid, de care suntemŭ legaţĭ prin numeróse interese comune. Acéstă liniă de purtare, pe care regele a înaugurat'o personalminte şi pe care o dirige de când cu marile evenimente din Orientŭ, atuncĭ când Ţarulŭ Alexandru II venì sĕ libereze pe popórele creştine cu preţulŭ sângelui copiilorŭ Rusiei, şi când armata mea combătŭ cu vitejiă pentru liberarea patriei, este basată pe trebuinţele păcei Europei, ce suntŭ identice cu trebuinţele Serbiei, care aspiră la desvoltarea sa pacînică.

Dér aḑĭ Serbia este ameninţată de aceeaşĭ primejdiă, care provocă odinióră decadenţa sa. Imperiulŭ sĕu în evulŭ mediu dispărŭ într'adevĕrŭ din causa discordiilorŭ sale interióre. Prima nóstră datoriă este decĭ de a fini cu discordiile nóstre dinăuntru, pentru a asigura noului statŭ sêrbŭ o eră nouă de prosperitate şi de mărire prin mijloculŭ unei viéţĭ sănĕtóse şi bine regulate. Serbia are trebuinţă înainte de tóte de lucrare seriósă, ea trebue sĕ sprijinéscă echilibrulŭ bugetului sĕu, şi prin economii sĕ satisfacă trebuinţele sale şi sĕ îndeplinéscă obligaţiunile sale. O constituţiă aşeḑată pe nouĕ base póte sĕ asigure buna stare a statului. Constituţia actuală nu este opera regelui, care cu tóte astea a apĕrat'o în totdéuna într'unŭ modŭ energicŭ. Regele crede, că a 500-a aniversare a decadenţei Serbiei va inspira tuturorŭ partidelorŭ politice voinţa d'alŭ ajuta în elaborarea constituţiei; ele vorŭ îndeplini astfelŭ dorinţa regelui şi a poporului, carĭ de multŭ timpŭ aspiră sĕ întindă drepturile politice şi civile ale ţĕrii.

Divorţulŭ Regelui Milanŭ.

Modulŭ cum s'a desfăcutŭ căsĕtoria părechei regale sêrbescĭ, printr'unŭ simplu comunicatŭ în fóia oficială subscrisŭ de Mitropolitulŭ Teodosiu din Belgradŭ, a produsŭ adêncă consternaţiune în Serbia întrégă, de asemenea şi publicarea scrisorei, prin care Regele Milanŭ a cerutŭ Mitropolitului sĕ decidă divorţulŭ, a influinţatŭ spiritele în defavorulŭ Regelui. Pirociapaţ, representantulŭ Reginei Natalia în acéstă afacere, are intenţiunea sĕ protesteze la Patriarchulŭ din Constantinopolŭ contra decisiunei autocratice a Metropolitului Serbiei.

Nu puţină indignaţiune a produsŭ şi

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS."

(1)

Iléna Sandului.

Novelă din poporŭ.

I.

Tómna bătea la uşe. O puteai cunósce de pe scârţăitulŭ carĕlorŭ ce duceau păpuşoiulŭ dela hotarŭ la casele muncitorilorŭ ţĕranĭ. De-alungulŭ satului s'audia plescăitulŭ flăcăilorŭ din bicie şi horile lorŭ; ciripirile de dragoste şi de jale ale pasĕrilorŭ, ce'şĭ luau ḑiua bună dela Ardélŭ, şi cârdurĭ de ciόre pe vêrturĭ de plopĭ cu plisculŭ cătră sórele ce da spre apunere, câràindŭ după hrană.

Florea lui Popicŭ alăturĭ de doi boulenĭ mâna, cu biciulŭ pe umĕrŭ, carulŭ împovăratŭ cu păpuşoiu. Îĭ era parcă silă de sine însuşĭ, căcĭ nu scotea o vorbă, nu da glasŭ gurei, cum facŭ flăcăii pe vremea căratului de grâu şi păpuşoiu. Incolea Florea lui Popicŭ era voinicŭ şi frumosŭ feciorŭ. Avea şerparŭ cu ţinte, pălăriă înţundrată şi cămaşe cusută cu firŭ. Inima îi era bună şi firea potrivită. Uneorĭ scia sĕ fiă şi sumeţŭ; şi nu-i şedea rĕu, căcĭ dóră elŭ era feciorulŭ bogătanului Popicŭ, care ţinea arênda satului şi care, fiindŭ omŭ chibzuitŭ şi muncitorŭ, parcă era făcutŭ pentru avere. Multŭ norocŭ era în lume când s'a născutŭ Popicŭ, multŭ! Sĕracŭ la începutŭ, crescù feciorŭ holteiu şi se băgà slugă şi din slugă cu vremea a ajunsŭ sĕ fiă bogatulŭ satului. Aşa dă Dumneḑeu omului cuminte. Elŭ numĕra optŭ boi în bătĕtură, suta de oi la câmpŭ şi şéseḑecĭ de jugĕre în hotarulŭ Popescilorŭ.

Apropiându-se de satŭ, deodată se treḑì Florea lui Popicŭ din gândurile lui. Scuturà odată din capŭ, şi luândŭ biciulŭ de pe umĕrŭ plesnì odată boulenii şi se suì pe ciglău. Florea simţia, că parcă i-se sdrobesce inima de ceva, parcă îi furnică prin minte felŭ de felŭ de chipurĭ ce nu şi-le mai póte uita, de când i-s'a datŭ prilejulŭ sĕ mĕsóre drumulŭ cu paşii trecêndŭ pe lângă casa Sandului. Elŭ nu se scia stăpânŭ pe sine, nicĭ nu se putea pricepe de ce e aşa, cum este. Scia numai, că tómna-i la uşe, tómna, care trebuia sĕ-lŭ ducă în cătăniă. Şi când se gândea elŭ la acestea, i-se amăra sufletulŭ, i-se clăteau creerii în capŭ şi nu scia încătrău sĕ dea. Chipulŭ Ilenei i-se înfăţişa în figura fiăcărei fete ce-o întêlnia pe drumŭ şi i-se părea că'lŭ înghite pămêntulŭ gândindŭ, că trebue sĕ facă ce nu vré şi sĕ guste ceea ce pentru elŭ nu era decâtŭ amărăciune.

Ca ne alte dăţĭ, lui Florea i-se părea satulŭ aşa de pustiu, aşa de fără viéţă. Elŭ, care nicĭ-odată nu era scosŭ din veseliă, şi la jocŭ şi la clacă când se întêmpla s'o scótă tată-sĕu pe Iléna era celŭ dintâiu care făcea gură şi hazŭ ér când era singurŭ îşĭ făcea aşa elŭ de elŭ voiă bună, şi cu pălăria trântită colea pe ureche, horia şi fluera, de-ţĭ era dragŭ sĕ-lŭ veḑĭ şi sĕ-lŭ asculţĭ.

Acum însĕ Florea lui Popicŭ, crescutŭ parcă totŭ la icóne, moţăia cu capulŭ pe ciglău ş'abia rarŭ de'lŭ auḑiai strigândŭ pe boulenii grăsulii, cu córne îmbourate şi cu coḑĭ lungĭ şi stufóse.

Abia ajunsŭ acasă, desjugà boii, chiămà pe Mărina sĕ'i ajute, şi când însĕra păpuşoiulŭ era pusŭ în coşerŭ.

Multe ar fi voitŭ elŭ sĕ'i ḑică Mărinei, dér nu-lŭ lăsa inima, nu, mai alesŭ că scia, că Ileana Sandului e pismuită pentru ochii ei, pentru obrajii ei, pentru odórele ei. Tăcù decĭ Florea şi cu tăcerea deodată simţia, că i-se înăduşe suflarea şi-i ferbe capulŭ de atâta opintélă. Intr'unŭ târḑiu însĕ, feciorulŭ lui Popicŭ, ne mai putêndu-se stăpâni, ḑise:

„Ce e aḑĭ Mărină, Marţĭ, séu Miercurĭ?"

„De ce întrebĭ, verişorule? Ai vrea sĕ scii décă eşimŭ de séră cu furca?" ḑise dreptŭ rĕspunsŭ óchesa Mărină.

„Nu, am vrutŭ numai sĕ sciu, décă e postŭ aḑĭ orĭ ba?"

„Décă e Marţĭ póte, décă e Miercurĭ nu", rĕspunse cu hohotŭ Mărina.

destituirea Episcopilorŭ Demetriu din Nişŭ şi Nicanor din Cacak, sub pretextŭ de „renitenţă“, fiindcă n'au voitŭ sĕ calce legile bisericescĭ pronunţândŭ divorţulŭ după cum pretinde Regele.

Aprópe întréga pressă europénă e de acordŭ în părerea, că urmările divorţui vorŭ fi neplăcute pentru Milanŭ, care a găsitŭ cu cale sĕ încerce a potoli spiritele printr'o proclamaţiune.

„Novoje Vremja“, vorbindŭ despre divorţulŭ regelui Milanŭ, îlŭ numesce unŭ actŭ ilegalŭ şi imoralŭ, care înjosesce şi biserica autocefală sêrbéscă şi o umilesce. Poporulŭ sêrbescŭ va apreţia cum se cuvine puterea acestei binecuvêntărĭ archiepiscopescĭ şi vomŭ trăĭ sĕ vedemŭ resultatulŭ acestei „binecuvêntărĭ.“ Acum este fiă-care lămuritŭ, că Regele Milanŭ n'a pututŭ aduce nicĭ unŭ faptŭ şi nicĭ unŭ temeiu legalŭ d'a se despărţi de soţia sa. Probabilŭ, că elŭ s'a înarmatŭ la Dunăre cu tóte mijlócele contra nemulţămirei poporului sêrbescŭ. Tóte mergŭ se pare spre realisarea ţĕlurilorŭ austro-ungare de a face din Serbia o satrapiă austriacă. Pe regele Milanŭ precum şi pe Mitropolitulŭ sêrbescŭ îĭ vorŭ ajunge drépta rĕsplată.

SCIRILE ḐILEI.

Din Timişóra se telegrafiază ḑiarelorŭ unguresci, că d-lŭ *Iosifŭ Petrescu*, preotulŭ românŭ din *Remetea*, ar fi fostŭ suspendatŭ din oficiu din partea episcopului din Aradŭ, oprindu-i-se totdeodată şi léfa. „Kolozsvar“ reproducêndŭ scirea acésta ḑice: „Petrescu este acela, care într'o predică ţinută la Crăciunulŭ anului trecutŭ cătră credincioşii sĕi, s'a rugatŭ lui Dumneḑeu pentru învingerea armelorŭ rusescĭ, pe Maghiarĭ i-a numitŭ veniturĭ, ḑicêndŭ că va veni vremea, când pe câţiva Ungurĭ îi vorŭ spênḑura, fiindcă usurpéză acum drepturile Românilorŭ. Când însĕ presa maghiară a atrasŭ atenţiunea procuraturei asupra acestorŭ uneltirĭ, Petrescu a avutŭ cutezanţa a intenta procesŭ de presă contra uneia din aceste foi. Norocŭ însĕ, că la admoniarea superiorilorŭ sĕi, şĭ-a retrasŭ numai decâtŭ pâra. De uneltirĭ însĕ nu s'a lăpĕdatŭ, ci din nou a începutŭ sĕ agiteze, aşa că în fine chiar şi credincioşilorŭ luĭ lĭ-s'a urîtŭ de elŭ şi l'au denunţatŭ. Petrescu a fostŭ suspendatŭ pe basa denunţărei propriilorŭ lui credincioşĭ şi se speră, că suspendarea va fi definitivă“.

Aşteptămŭ ca „Biserica şi Şcóla“ din Aradŭ sĕ dea lămurirĭ în acéstă privinţă şi sĕ nu lase a fi sedusă lumea de năsdrăvăniile foilorŭ unguresci.

***

In adunarea ordinară de tómnă a comitetului administrativŭ din comitatulŭ *Huniedora* s'a votatŭ pentru patru anĭ unŭ aruncŭ de dare de 2°/₀ pentru fondulŭ de pensiune alŭ funcţionarilorŭ, alŭ servitorilorŭ dela oficii, precum şi alŭ vĕduvelorŭ şi orfanilorŭ lorŭ. Se scie că şi acestŭ comitatŭ este locuitŭ mai numai de Românĭ, ér funcţionarii suntŭ aprópe esclusivŭ Maghiarĭ; lucrulŭ decĭ se esplică de sine. Mai amintimŭ, că adunarea a hotărîtŭ sĕ se trimită şi din partea acestui comitatŭ, precum se va trimite din partea comitatului Cojogna, o adresă cătră ministrulŭ de culte şi instrucţiune publică, cerêndu-i sprijinulŭ pentru împedecarea concubinatelorŭ.

***

Cetimŭ în „Familia“: „D-lŭ *Alesandru Farra*, fostŭ consululŭ generalŭ alŭ României în Budapesta, a părăsitŭ capitala Ungariei dimpreună cu familia sa Duminecă la 21 a curentei. D-lŭ Farra şi familia sa au cuprinsŭ unŭ locŭ distinsŭ în societatea din Budapesta, de aceea mulţĭ eşiră la gară sĕ le ḑică adio; acolo a fostŭ şi consululŭ generalŭ alŭ Angliei, ér colonia română s'a presintatŭ în numĕrŭ mare. Ca semnŭ de consideraţiune deosebită, ce a însuflatŭ d-na Maria Farra prin virtuţile sale private, dómnele române din Budapesta i-au oferitŭ la plecare o splendidă corfiţă de florĭ. Ne bucurămŭ d'a afla, că fosta consulésă generală română a datŭ frumóse doveḑĭ de virtuţile femeii române şi că Românele de acolo au cunoscutŭ şi apreţiatŭ meritele sale. Dea Dumneḑeu sĕ avemŭ totŭ femei române esemplare! Noulŭ consulŭ generalŭ şĭ-a ocupatŭ postulŭ.“

***

Culesulŭ viilorŭ atâtŭ în *părţile Albei-Iulie*, câtŭ şi în întregŭ *comitatulŭ Târnavei micĭ* a datŭ în anulŭ acesta róde nu prea bogate în ceea ce privesce cantitatea, dér fórte satisfăcĕtóre în ceea ce privesce calitatea. Conchiḑêndŭ dela puterea mustului, se crede că vinulŭ de ĕstŭ anŭ va fi unulŭ din cele mai bune vinurĭ.

***

Jasa Tomicĭ, redactorulŭ ḑiarului sêrbescŭ „Zastava“, ce apare în Neoplanta, a avutŭ ḑilele acestea *unŭ procesŭ de pressă* pentru „delictulŭ de aţiţare contra naţiunei maghiare“. Scrierea incriminată a fostŭ o broşură scrisă de Tomicĭ, întitulată „Are poporulŭ lipsă de politică?“ În acéstă broşură Tomicĭ arată, că poporulŭ şi mai alesŭ poporulŭ sêrbescŭ din patriă are mare lipsă a se amesteca în politică, critică guvernulŭ şi politica lui economică şi financiară cu care ocasiune procurorulŭ susţine, că ar fi comisŭ şi delictulŭ de aţiţare contra Maghiarilorŭ. Broşura s'a tipăritŭ în 2000 de esemplare, dér a fostŭ confiscată mai nainte de a se fi lăţitŭ între poporŭ. Imprejurarea acésta a îndemnatŭ pe juriulŭ din Budapesta, unde s'a ţinutŭ pertractarea, ca sĕ-lŭ achite pe Tomicĭ, declarându-lŭ *nevinovatŭ*.

***

La 15 (27) Octomvre s'au vêndutŭ la licitaţiă de cătră oficiulŭ solgabirĕescŭ din *Mercurea* vr'o 27 de *porcĭ confiscaţĭ*, carĭ au fostŭ introduşĭ aci, cum se ḑice, din *România* ca contrabandă.

***

Oraşulŭ *Tĕrgu-Murĕşului*, fiindŭ contra proiectului de lege pentru rĕscumpărarea regalielorŭ, a adresatŭ guvernului o petiţiune, în care se ḑice, că acelŭ proiectŭ, de se va vota aşa cum s'a făcutŭ, va fi o fatală lovitură pentru oraşele libere şi pentru comunele libere din Săcuime, aducêndu-le la bancrută, ceea ce pentru interesele statului şi anume ale „statului maghiarŭ“ ar fi regretabilŭ. Oraşele arŭ fi atuncĭ incapabile sĕ mai supórte sarcinele de totŭ felulŭ şi sĕ'şĭ susţină scólele fără ajutorulŭ statului.

Cum vedemŭ, nu atâtŭ interesele poporaţiunii se accentuéză, câtŭ interesele curatŭ maghiare, fiindŭ vorba de interesele „statului maghiarŭ.“

***

Concertulŭ fraţilorŭ Szabó. Duminecă séra în 28 Octomvre a. c., au datŭ tinerii artiştĭ în citeră şi Arion-vióră *Bela şi Stefanŭ Szabó* unŭ concertŭ în sala otelului Nr. 1. Programulŭ a fostŭ fórte alesŭ, conţinêndŭ, pe lângă frumóse compoziţiunĭ de ale lui Bela Szabó, încă şi piese de Leonard şi Vieuxtemps. Publiculŭ destulŭ de numĕrosŭ, a arătatŭ mulţumirea sa prin vii aplause. Alesulŭ programŭ s'a esecutatŭ pe Arionŭ-vióră, care este unŭ instrumentŭ în forma unei vióre, dér mai mare, avêndŭ 5 córde acordate în quinte. Ea este o propriă invenţiune. Córdele suntŭ de metalŭ fórte finŭ şi se facŭ sĕ sune printr'unŭ arcŭ (ca şi la vióră). Gâtulŭ instrumentului e înfăşuratŭ cu nisce legăturĭ de alamă, carĭ representă scala chromatică. Deşi acestŭ instrumentŭ e greu de mânuatŭ, totuşĭ virtuositatea tênĕrului Bela şi uşurinţa în predare împreunată cu o perfectă technică, facŭ ca dênsulŭ sĕ pótă esecuta cu finŭ sentimentŭ şi cu deplinŭ şi răpitorŭ efectŭ cele mai grele piese de Vieniavsky, Vieuxtemps, Paganini etc. Acompaniarea pe citeră a esecutat'o fratele sĕu celŭ mai mare Stefanŭ, cu o deosebită abilitate şi cu o escelentă technică. Ambii artiştĭ au călĕtoritŭ deja prin mai multe ţĕrĭ, aşa de pildă prin Elveţia, Tirolŭ, Franţa ş. a. unde în totŭ loculŭ au culesŭ laude. Acum intenţionéză fraţii Szabó a călĕtori prin oraşele din România. Le dorimŭ bunŭ succesŭ!

Afacerea procesului generalului Doda.

In numĕrulŭ trecutŭ alŭ fóiei nóstre publicarămŭ telegrama, prin care ni se comunică scirea, că Curia regéscă a respinsŭ recursulŭ de nulitate făcutŭ de apĕrătorulŭ Carolŭ Eötvös, advocatŭ şi deputatŭ dietalŭ, contra sentinţei de condamnare, prin care tribunalulŭ r. din Aradŭ, ca judecătoriă de pressă, pe basa hotărîrei curţii cu juraţĭ dela 17 Septemvre n. c., a condamnatŭ pe d-lŭ generalŭ Traianŭ Doda la 2 anĭ închisóre şi 1000 fl. amendă.

Pertractarea curiei a duratŭ dela orele 10 a. m. până la 1 p. m.; s'a cetitŭ mai ântêiu imprimatulŭ incriminatŭ, pe care Doda îlŭ adresase în formă de scrisóre alegĕtorilorŭ sĕi, după acésta s'a cetitŭ sentinţa judecătoriei de pressă din Aradŭ şi în urmă recursulŭ de nulitate, împreună cu comitiva tribunalului din Aradŭ. Curia a respinsŭ în fine recursulŭ de nulitate sub cuvêntŭ, că nicĭ unulŭ din cele 11 puncte cuprinse în acelŭ recursŭ nu ar fi motivatŭ şi basatŭ pe lege, ér procederea judecătoriei de pressă din Aradŭ, după cum spunŭ foile unguresci, Curia o află corectă până şi în cele mai micĭ amĕnunte; totŭ asemenea află corectă şi corĕspunḑĕtóre legilorŭ şi mĕsurarea pedepsei. La pertractarea Curiei a fostŭ de faţă şi apĕrătorulŭ C. Eötvös, precum şi la anunţarea sentinţei, în care rêndŭ pe rêndŭ se combatŭ punctele recursului de nulitate, precum urméză:

Nu este adevĕratŭ, că juriulŭ s'a constituitŭ necorectŭ, pentru că constituirea s'a făcutŭ cu uşile deschise şi corĕspunḑĕtorŭ tuturorŭ regulelorŭ existente. In decursulŭ pertractării juraţii n'au pututŭ comunica cu publiculŭ.

Curia a respinsŭ obiecţiunea, că acusatulŭ, după ce apĕrătorulŭ sĕu n'a fostŭ ascultatŭ din partea tribunalului, a fostŭ eschisŭ cu totulŭ dela esercitarea dreptului de apĕrare, deórece este diametralŭ opusă cu dispoziţiunile §-lui 81 din procedura de pressă, care pretinde necondiţionatŭ ca acusatulŭ sĕ fiă de faţă. Paragrafulŭ acesta eschide cu totulŭ substituirea.

Enunţarea principială cuprinsă în ordinaţiunea dela 5 Iulie 1867, că fără acusatŭ nu se póte ţiné pertractare finală, încă exclude cu totulŭ înlocuirea şi representarea prin altulŭ; totŭ la acésta se referesce şi § 41 din procedura de pressă, care prescrie, că acusatulŭ trebue sĕ stea faţă în faţă cu juraţii, pentru ca aceştia sĕ'i vadă faţa şi mişcările, care încă potŭ avé influenţă asupra causei. Tóte acestea dovedescŭ principiulŭ presenţei imediate şi excludŭ pe acela alŭ substituirii.

Obiecţiunea, că nu s'a concesŭ apĕrătorului sĕ legitimeze absenţa acusatului, stă în contradicere cu faptele, pentru că din arătarea tribunalului şi din protocolulŭ pertractării nu se vede, că apĕrătorulŭ ar fi voitŭ sĕ legitimeze absenţa acusatului, ci că elŭ a voitŭ numai sĕ-lŭ apere, ceea ce judecătoria de pressă n'a admisŭ.

Este falsă aserţiunea, că juraţii n'au

„Nu te pricepŭ.“

„Nu vreĭ.“

„Vréu, dér nu totdéuna...“

„Nu, nu. Nu totdéuna ţi-se sfeclesce. Iléna Sandului te scie purta ca'n iţe. Nu'şĭ dă ea totdéuna gura pradă; şi mai alesŭ acum, când cércă sĕ i-te jurĭ, că după ce te vei întórce, érăşĭ o sĕ vĕ iubiţĭ.“

Vorbele Mărinei făcură sĕ-i iésă lui Florea sângele'n obrazŭ, pentru ca mai târḑiu sĕ se facă galbinŭ ca céra.

Păpuşoiulŭ, fiindŭ pusŭ la loculŭ sĕu, Florea adăpă boulenii, îi aduse în curte şi intrândŭ apoi în tindă se puse lângă vatra cu jăraticŭ, chipŭ ca şi când ar fi frigurosŭ. Lelea Séra, mama lui, cum se obicînuia adesea, se apropiă de elŭ, îi prinse mâna, îi neteḑi pĕrulŭ şi-lŭ sĕrută ca pe unŭ copilaşŭ. Căcĭ de, era uniculŭ feciorŭ la casă, la atâta avere, la atâta norocŭ. Florea nu ḑicea nimicŭ, clipia numai din ochĭ şi pe nevrute scăpă o lacrimă nevĕḑută de mamă-sa.

„Ce-i cu tine, Floreo? Nu ḑicĭ nimicŭ, tacĭ ca pământulŭ, parcă tu împarţĭ sorţii lumii?“

„Nu, mamă, nu ḑicŭ nimicŭ. Ce-aşŭ mai şi ḑice decâtŭ că aşa e cu mine aḑĭ? Am ajunsŭ sĕ fiu robulŭ unei stăpâne fără milă.“

„Las'o focului jale şi dragoste! Ea îţĭ este stăpână, ei. îi robescĭ tu? Las' că îndată o sĕ chiămămŭ pe fiica lui Bulbucŭ sĕ-ţĭ ia jalea, sĕ-ţĭ stêmpere dorulŭ. Sciu eu léculŭ tĕu.“

Florea, pârjolŭ de mâniă, se uită la mamă-sa în ochĭ, zimbi amarŭ şi ḑise:

„Ce mai lécŭ scii sĕ-mĭ aducĭ d-ta mamă, puneţi-l'ai după cuptorŭ!“ şi mâhnitŭ eşi.

Mărina îlŭ întêmpină în pragŭ. In mânĭ cu câte-va găteje, ea'i atinse obrajii şi'i făcu semnŭ s'o aştepte în pórtă. Florea o ascultă.

„Du-te şi veḑĭ, Iléna ta am auḑitŭ că zace de mórte. Spunea mai nainte Veta lui Pârjolŭ, că are durerĭ gróznice de capŭ şi rosăturĭ la inimă. O fi păţitŭ ceva rĕu. Veḑĭ, décă nu cumva e o minciună. Mătuşa nu trebue sĕ scie nimicŭ. Eu am sĕ tacŭ, sĕ tacă şi petrile şi gura şi ochii têĭ, verişorule.“

Şedea cam departe Iléna. In capulŭ satului Popescĭ, dincolo de pĕrăulŭ, ce curge dealăturea satului într'o înfundătură de sălcii.

Lui Florea mai lungŭ 'i se părea gândulŭ ca mersulŭ. Elŭ trecea pe lângă holteii ce dau rótă în jurulŭ fetelorŭ, care eşiseră cu furca, nebăgândŭ în sémă pe nimenĭ, nicĭ chiar pe Vilucă, bunulŭ sĕu prietinŭ. Fetele îlŭ ochiau cu órecare mirare, ér feciorii se întrebau, décă este Florea lui Popicŭ orĭ altŭ streinŭ ce sĕmĕnă lui la mersŭ şi la statură.

Şi astfelŭ merse feciorulŭ bogătanului unŭ cuartŭ de ceasŭ, până ce ajunse dincóce de pĕrĕu, în dreptulŭ casei Sandului.

Sări Florea pĕrĕulŭ. Doi cânĭ începură sĕ latre, dér îi sciŭ elŭ îmblânḑi iute. Deschise portiţa şi intră în curte. Pe-o ferestruică câte-va raḑe de lumină băteau în mijloculŭ curţii. Florea se străcură până lângă colţulŭ şurei şi stătŭ acolo ţĕpĕnŭ câteva minute. Nicĭ o şóptă nu se auḑia din nicĭ o parte. Numai pĕrĕulŭ povestia cu sălciile ce-şĭ scuturau frunḑele palide şi-i le dedeau lui de moştenire.

„Sĕ intru în casă, orĭ sĕ iesŭ din curte? Sĕ iesŭ, la ce dér am venitŭ? Sĕ întru, ce-o sĕ mi-se întêmple, pe cine voiu găsi acolo? Ce-o sĕ-şĭ închipuéscă badea Sandu, şi ce o sĕ vorbéscă satulŭ şi lumea de-orŭ auḑi de feliulŭ gândirilorŭ şi faptelorŭ mele?... Dér ḑică orĭ ce va ḑice, Ileana mĭ-e dragă, noi ne-am îndrăgitŭ şi cine ce are cu dragostea nóstră....?“ Aşa se gândi Florea în sine şi intră în casă.

In casă nu era nimenĭ. O luminare ardea pe mésă şi unŭ pisoiu sta pe laviţă ţinêndŭ de urîtŭ singurătăţii. Florea zăpăcitŭ îşĭ roti ochii odată în giuru-i şi dândŭ din umerĭ s'apucă sĕ desmerde pisoiulŭ, sĕ-i facă jocŭ cu fusulŭ, ce sta pe mésă încărcatŭ de tortŭ şi de, sĕ-şĭ

avutŭ ocasiune sĕ purcédă conformŭ jurămêntului, după care juratulŭ e datorŭ a judeca „după argumentele comparate ale acusei și ale apĕrării“, pentru că în casulŭ de față nicĭ vorbă n'a fostŭ de apĕrare. Forma jurămêntului e totŭ aceeașĭ și în casŭ de absență, și în casŭ de îndĕrĕtnicia a acusațilorŭ.

Obiecțiunea, că acusa a citatŭ neautenticŭ imprimatulŭ incriminatŭ, Curia o respinge dicêndŭ, că apĕrarea a avutŭ ocasiune a combate la timpulŭ sĕu citarea pasagiului incriminatŭ, ceea ce însĕ n'a făcut'o.

Nu este motivată nicĭ obiecțiunea, că traducerea imprimatului incriminatŭ nu corĕspunde originalului, pentru că acéstă s'a cetitŭ în traducerea autentică și fără de asta s'a predatŭ juraților, când s'au retrasŭ spre consultare, și originalulŭ românescŭ.

Epistola acusatului cătră Toma Pechi, presidentulŭ dietei, care epistolă ar sta în strînsă legătura cu publicațiunea incriminată, n'a fostŭ lipsă sĕ se cetéscă la pertractare, pentru că acea epistolă n'a fostŭ incriminată.

Curia respinge obiecțiunea, că în casulŭ de față s'ar fi vĕtĕmatŭ constituția, atacându-se imunitatea de deputatŭ dietală a acusatului, libertatea cuvêntului și a comunicării cu alegĕtorii. Judecarea acestei cestiunĭ se ține de meritulŭ causei, pe când senatulŭ de pressă alŭ Curiei are sĕ se ocupe numai cu cestiunile de formă. In contra acestei obiecțiunĭ, apĕrătorulŭ ar fi trebuitŭ sĕ-șĭ facă escepțiunile când s'a pornitŭ procesulŭ.

Obiecțiunea contra resumatului presidialŭ încă se respinge, pentru că acesta s'a făcutŭ conformŭ §-lui 84 alŭ procedurii.

In fine se respinge și obiecțiunea contra pedepsei pré marĭ, pentru că pedépsa s'a mĕsuratŭ în cadrulŭ prescrisŭ de lege și de aceea nu se póte obiecționa nimica contra ei.

Amŭ comunicatŭ în numĕrulŭ de erĭ, că cu tóte acestea sentința n'are putere de dreptŭ, fiindŭ condamnatŭ generalulŭ în absență. Se va face decĭ o nouă pertractare.

Congresulŭ naționalŭ bisericescŭ.

(Raportŭ specialŭ alŭ „Gaz. Trans.“)

Sibiiu, 12/24 Oct. 1888.

Ședința a XIII.

Deschiderea la 9 óre a. m. Presidiulŭ ordinariu.

1. Se autentică protocolulŭ ședinței precedente.

2. Prea Sântitulŭ Episcopŭ alŭ Caransebeșului, Ioanŭ Popasu, comunică congresului întrunitŭ, că în luna lui Decemvrie a. c. se va serba în Viena alŭ 40-lea anŭ alŭ domniei Măjestății Sale împĕratulŭ și regele nostru *Franciscŭ Iosifŭ I.* (Entusiastice rĕsunete de: „Sĕ trăiască Majestatea Sa Franciscŭ Iosifŭ I.“) Bĕtrânulŭ Episcopŭ continuă apoi dicêndŭ, că sub domnia gloriosului Monarchŭ poporulŭ românŭ a primitŭ multe binefacerĭ. Biserica gr. or. cu deosebire nu numai că șĭ-a dobênditŭ metropolia, dér gloriosulŭ domnitorŭ este și părintele Constituțiunei în puterea, căreia suntemŭ adunațĭ.

Propune decĭ și Congresulŭ primesce cu entusiasmŭ, că décă Majestatea Sa va primi deputațiunea, Escelenția Sa Metropolitulŭ Mironŭ Romanulŭ sĕ-lŭ bineventeze punêndu-se în fruntea unei deputațiunĭ, cu a cărei denumire se 'mputernicesce Escelenția Sa Metropolitulŭ, éră décă nu se vorŭ primi deputațiunĭ, atuncĭ Esc. Sa sĕ-lŭ bineventeze în numele Congresului prin o adresă omagială, care va avé a o presenta în modulŭ ce-lŭ vorŭ afla mai potrivitŭ.

Escelenția Sa Metropolitulŭ președinte enunță acestŭ conclusŭ, éră Congresulŭ ia la cunoscință acestŭ enunțiatŭ, cu repețite: „sĕ trăiască Majestatea Sa Franciscŭ Iosifŭ I.“

Ordinea dilei.

3. Comisiunea școlară prin raportorulŭ sĕu *Velovanŭ* raportéză, că s'a constituitŭ sub presidiulŭ părintelui arch. Dr. Ilarionŭ Pușcariu, dă apoi cetire raportului metropolitanŭ, ca senatŭ școlarŭ, din care se vede, că afacerile școlare peste totŭ progreséză, cu tóte greutățile ce i-se punŭ în cale.

Comisiunea face propunerea a se completa formulariulŭ datelorŭ statistice încă cu următórele rubricĭ: Câte comune avemŭ fără școle confesionale, câte fără nicĭ o școlă; câte școle neconfesionale fără catichețĭ de ai noștri, câte cu catichețĭ, câte școle de ale nóstre s'au prefăcutŭ în școle de statŭ séu comunale și viceversa.

V. Babeșŭ face propunerea, că respectivele Consistorii diecesane sĕ arate tóte mandatele estraordinare, carĭ ne-au silitŭ la regresŭ séu ne-au îndemnatŭ la progresŭ.

Propunerea se primesce cu adausulŭ, ca sĕ fiă înșirată lângă propunerile Comisiunii ca punctŭ de sine stătătorŭ.

4. Comisiunea școlară prin raportorulŭ *Velovanŭ* raportéză, că în privința cărțilorŭ școlare oprite, ministrulŭ cultelorŭ și alŭ instrucțiunii a datŭ acea daslușire, că tóte cărțile oprite, décă se vorŭ îndrepta pasagele dificultate, potŭ fi admise ca cărțĭ de instrucțiune.

5. Cu respectŭ la inspecțiunea școlară, Comisiunea școlară prin raportorulŭ *Velovanŭ* propune și congresulŭ primesce:

Consistoriulŭ Metropolitanŭ sĕ adune date dela Consistoriele eparchiale, cum se face inspecțiunea în fiă-care eparchie atâtŭ în privința administrațiunei, ca și a instrucțiunei. Din datele primite de fiă-care eparchiă sĕ compună unŭ proiectŭ de conclusŭ cum are a se îndeplini inspecțiunea în întréga Metropoliă.

6. Totŭ comisiunea școlară arată, că după raportulŭ Cons. Metrop. pedecile, carĭ le întêmpină învĕțămêntulŭ și carĭ au fostŭ specificate în protocolulŭ congresului din 1886 sub Nr. 140, mai esistă încă și astădĭ.

Comisiunea face propunerea, ca Consistoriulŭ Metropolitanŭ în acéstă privință sĕ céră date speciale dela consistoriele eparchiale despre mijlócele întrebuințate pentru delăturarea fiă-cărei pedecĭ și că ce resultatŭ au avutŭ acelea. — Propunerea se primesce.

7. Se raportéză, că regulamentulŭ pentru organisarea uniformă a învĕțămêntului în întrégă metropolia este în lucrare.

Se propune și Congresulŭ decide, ca Consistoriulŭ Metropolitanŭ sĕ stăruiéscă a se finalisa acéstă lucrare câtŭ mai curêndŭ.

8. Se comunică din partea Comisiunii, că la representațiunea făcută de consistoriulŭ metrop. cătră guvernŭ în causa suprarevisuirii casurilorŭ disciplinare, care finescŭ cu destituirea respectivului învĕțătorŭ, până astădĭ n'a urmatŭ nicĭ unŭ rĕspunsŭ.

Propune decĭ și congresulŭ primesce a se reînoi acéstă representațiune.

La propunerea deputatului *Babeșŭ*, se primesce și adausulŭ, „că décă n'ar folosi nicĭ representarea reînoită, sĕ se facă o adressă cătră dietă și în casŭ de lipsă chiar cătră Maiestatea Sa Regele.“

9-a. Totŭ comisia școlară prin raportorulŭ Stefanŭ Iosifŭ, comunică, că tóte eparchiile au declaratŭ, că recunosc necesitatea de a se înfința o Preparandiă pentru pregătirea de învĕțătorese, dér de presentŭ nu dispunŭ de mijlócele necesare.

Comisia propune a se transpune causa la consistoriulŭ metropolitanŭ spre a o ține în evidență până la timpŭ mai oportunŭ.

Ioanŭ cav. de *Pușcariu* propune a se însărcina Consistoriulŭ metropolitanŭ cu facerea unui proiectŭ, cum s'ar putea înfința unŭ fondŭ anume spre acestŭ scopŭ apelândŭ cu deosebire la publiculŭ femeiescŭ.

Prea sântitulŭ Episcopŭ Ioanŭ *Mețianu* propune, ca consist. metropolitanŭ sĕ se pună în înțelegere cu associațiunea transilvană, décă n'ar fi posibilŭ cu órecarĭ contribuirĭ din partea eparchielorŭ a se înfința cursurile de preparandiă pentru învĕțătorese pe lângă școla de fete superióră din Sibiiu, adaugêndu-se încă 2 clase.

Tóte trei propunerile se primescŭ.

Cu acéstă ședința se 'ncheiă, după ce s'a anunțatŭ, că proxima ședință se va ține astădĭ la 5 ore p. m.

Societatea „România Jună.“

Viena, 27 Octomvrie 1888.

In 25 st. n. a lunei curente s'a ținutŭ în Viena ședința de întrunire a studenților academicĭ Românĭ, ce facŭ parte din societatea „România Jună.“

Au fostŭ de față mulțĭ tinerĭ, fiindŭ între ei membri și nemembri ai susŭ numitei societățĭ, precum și mai mulțĭ óspețĭ. Era o mândră adunare, mândră mai alesŭ, că întrunea în sine ómenĭ alŭ cărorŭ interesŭ viu era, ca înțelegêndu-se între sine sĕ decidă asupra progresului, asupra viitorului societății din sînulŭ căreia ei făceau parte.

Ședința s'a deschisŭ la órele 8 sub presidiulŭ D-lui Vice-președinte alŭ societății „România Jună“ Axente, stud. med., care printr'o vorbire fórte potrivită bineventă pe cei de față. Indată după acésta urmă cetirea nominală a membrilorŭ și constatându-se majoritatea, s'a pășitŭ la discutarea raportului Comisiunii revĕdĕtóre. Discusiunea a fostŭ animată, cu tóte astea a decursŭ într'unŭ mersŭ regulatŭ, ceea ce dovedea unŭ spiritŭ de ordine alŭ membrilorŭ. La desbatere au luatŭ mai mare parte d-nulŭ Stolojanŭ stud. fil. și d-lŭ Bodea stud. med. S'au ținutŭ mai multe vorbirĭ, dintre carĭ de mai mare însĕmnătate e aceea de deschidere a ședinței, a d-nului Axente stud. med. în care domniasa arătă însemnătatea ce o are „România Jună“ pentru Românĭ; au mai vorbitŭ apoi d-nulŭ Drd. Iuliu Mera, despre cursulŭ actualŭ alŭ societății și D-nulŭ A. Perșinariu stud. techn. despre inducțiunea sentimentului și d-lŭ Drd. Draghiciu, amusândŭ prin humorulŭ sĕu deosebitŭ întréga societate la partea socială. Pe la 11 óre se depărtară tinerii avêndŭ fiă-care via speranță, că „România Jună“, décă nu este, va deveni una dintre cele mai bune și mai puternice societățĭ.

Unŭ óspe.

Convocare.

In sensulŭ §-lui 12 alŭ statutelorŭ „Reuniunei femeilorŭ române din Sibiiu“ se convócă prin acésta pe diua de *Duminecă în 4 Noemvre n.* (*23 Octomvre v.*) *1888 la 3 óre după amédi* a XII. **adunare generală ordinară** în localulŭ societății de lectură română din Sibiiu (Strada Cisnădiei Nr. 7.) Obiectele: 1) Raportulŭ comitetului. 2) Staverirea bugetului pe anulŭ viitorŭ. 3) Propunerĭ eventuale.

Toțĭ onor. membri ai Reuniunei suntŭ rugațĭ a participa la acéstă adunare generală.

Sibiiu, în 15 (3) Octomvre 1888.

Maria Cosma, presid. **Dr. Octavianŭ Russu**, secretarŭ.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

Hamburg, 30 Octomvre. Impĕratulŭ a sositŭ la amédĭ. Entusiasmulŭ sutelorŭ de mii de ómenĭ nu se póte descrie. La toastulŭ primarului dise împĕratulŭ, că călĕtoriile ce le-a întreprinsŭ, le-a făcutŭ în interesulŭ păcii, comerțului, industriei și bunăstărei patriei. La 7 óre séra a plecatŭ împĕratulŭ.

Friedrichsruhe, 30 Octomvre. Impĕratulŭ a sositŭ la $7^1/_2$ ca sĕ visiteze pe cancelarulŭ imperiului.

Berlinŭ, 30 Octomvre. Biuroulŭ „Wolf“ anunță, că scirile despre unŭ atentatŭ îndreptatŭ în Kutais contra Țarului se declară din parte competentă ca neîntemeiate.

Cursulŭ pieței Brașovŭ

din 28 Octomvre st. n. 1888.

Bancnote românescĭ	Cump.	9.33	Vênd.	9.40
Argintŭ românescŭ .	„	9.30	„	9.35
Napoleon-d'orĭ . . .	„	9.62	„	9.65
Lire turcescĭ	„	10.90	„	10.95
Imperialĭ	„	9.90	„	9.95
Galbinĭ	„	5.72	„	5.77
Scris. fonc. „Albina“ 6%	„	101.—	„	—.—
„ „ „ 5%	„	98.—	„	98.50
Ruble rusescĭ . . .	„	127.—	„	128.—
Discontulŭ	$6^1/_2$—8% pe anŭ.			

Cursulŭ la bursa de Viena

din 29 Octomvre st. n. 1888.

Renta de aurŭ 4%	101.65
Renta de hârtiă 5%	92.60
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare .	144.—
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (1-ma emisiune) . .	97.60
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (2-a emisiune) . .	—.—
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune) . .	116.—
Bonurĭ rurale ungare	104.90
Bonurĭ cu clasa de sortare	104.70
Bonurĭ rurale Banatŭ-Timișŭ . . .	104.40
Bonurĭ cu cl. de sortare	104.40
Bonurĭ rurale transilvane	104.40
Bonurĭ croato-slavone	104.—
Despăgubirea pentru dijma de vinŭ ungurescŭ	99.50
Imprumutulŭ cu premiulŭ ungurescŭ	130.75
Losurile pentru regularea Tisei și Seghedinului	123.—
Renta de hârtiă austriacă	82.05
Acțiunile băncei austro-ungare . . .	873.—
Acțiunile băncei de creditŭ ungar. .	305.50
Acțiunile băncei de creditŭ austr. .	311.70
Galbenĭ împĕrătescĭ	5.76
Napoleon-d'orĭ	$9.62^1/_2$
Mărcĭ 100 imp. germane	59.45
Londra 10 Livres sterlinge	121.30

Editorŭ și Redactorŭ responsabilŭ:
Dr. Aurel Mureșianu.

---

rite că a venitŭ la Ileana cea bolnavă de mórte, vorba Mărinei.

Intr'unŭ târdiu Florea aude nisce pașĭ. Tresări nu atâtŭ de témă, câtŭ de bucuriă, și deschise ușa sĕ întêmpine pe Ileana. Când colea ce sĕ'i védă ochii? O namilă de omŭ, lungŭ ca dorulŭ, palidŭ ca spaima, rece ca mórtea, pășĭ spre elŭ, rĕcni ca unŭ taurŭ sĕlbatecŭ și-lŭ apucă pe Florea de mână.

Feciorulŭ bogatului Popicŭ încremeni de frică. I-se încleștă gura, pĕrul i-se făcŭ măciucă în capŭ și nu putea scóte leacŭ de graiu.

Streinulŭ la unŭ semnŭ datŭ eși, ér Florea rĕmase pironitŭ pe locŭ. Vru sĕ iésă apoi și elŭ și în clipa când îșĭ dicea „Sĕ scii Ileană, că de dragulŭ tĕu am sĕ-mĭ facŭ sfîrșitulŭ“, badea Sandu întră în casă.

„Bună séra, bade Sandule, ce bine că venișĭ, ce sufletŭ de omŭ ești d-ta! Dér unde-i Ileana?“

„Aicĭ!“ rĕspunde drăguța de fată de după spatele lui Sandu.

Florea nu'șĭ putea da sémă de ceea ce s'a petrecutŭ cu elŭ, și nu scia: a fost o glumă, orĭ o rĕutate. Ca și când nu ar fi fostŭ nimenĭ, le spuse numai că elŭ, audindŭ o veste rea, a venitŭ sĕ-i védă și fiindŭ aci sĕ-i céră lui nenea Sandu nisce nuelușe de legatŭ snopii de pae de păpușoiu; dér Florea, ne mai așteptândŭ sĕ'i dea nuelușele, plecă.

Ileana îlŭ petrecŭ până în marginea pĕrĕului, unde stringêndu-i mâna și netedêndu-i obrajii îi dise: „nópte bună“ și se 'ntórse repede în casă la tată-sĕu sĕ-i dea de cină.

Florea mergea spre casă cu sufletulŭ mâhnitŭ de cele ce se petrecuseră. Când era în dreptulŭ porții lui Bulbucŭ, audi unŭ risŭ cu hohotŭ.

„De unde casa gólă, de unde luminarea singură pe mésă, de unde namila de omŭ?“ îșĭ gândea elŭ, ș'apoi îșĭ dise: „Multe potecĭ are dorulŭ, fi-l'ar fi mâncatŭ pustia!“ (Va urma.)

Avisŭ d-lorŭ abonațĭ!

Rugăm pe d-nii abonațĭ ca la reînoirea prenumerațiunei sĕ binevoiască a scrie pe cuponulŭ mandatului postalŭ și numerii de pe fășia sub care au primitŭ ḑiarulŭ nostru până acuma.

Domnii, ce se abonéză din nou, sĕ binevoiască a scrie adresa lămuritŭ și sĕ arate și posta ultimă.

Totodată facemŭ cunoscutŭ tuturorŭ D-lorŭ abonațĭ, că mai avemŭ din anii trecuțĭ numerĭ pentru complectarea colecțiunilorŭ „Gazetei“, precum și câteva întregĭ colecțiunĭ, pentru carĭ se potŭ adresa la subsemnata Administrațiune în casŭ de trebuință.

Administraț. „Gaz. Trans.“

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de învĕțătorŭ la scóla conf. gr. cat. din Feldru, vicariatulŭ Rodna, cu unŭ salariu anualŭ de *160 fl. v. a.*, care se va primi în rate lunare anticipative din fondulŭ scólei, se escrie concursŭ până în *11 Noemvrie a. c.*

Doritorii de a ocupa acestŭ postŭ învĕțătorescŭ vorŭ avé a sușterne suplicile lorŭ înainte de timpulŭ hotărîtŭ la subsemnatulŭ senatŭ cu următórele documente:

Testimoniu despre absolvirea cursului preparandialŭ, și de cualificațiune și din limba maghiară, testimoniu de moralitate și de servițiu de până acum.

Dela senatulŭ scólei conf. gr. cat.

Feldru, în 23 Octomvrie 1888.

Președinte: **Gregoriu Mureșianu,** parochŭ gr. cat.

Notarŭ: **Petrea Neamțu,** învĕțătorŭ.

178,3—2

Sosirea și plecarea trenurilorŭ și postelorŭ în Brașovŭ.

I. Plecarea trenurilorŭ:

1. Dela Brașovŭ la Pesta:

Trenulŭ de persóne Nr. 307: 7 óre 10 de minute séra.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 315: 4 óre 10 minute diminéța.

2. Dela Brașovŭ la Bucuresci:

Trenulŭ acceleratŭ Nr. 302: 5 óre 37 minute diminéța.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 318: 1 óră 55 minute după amédĭ.

II. Sosirea trenurilorŭ:

1. Dela Pesta la Brașovŭ:

Trenulŭ de persóne Nr. 308: 9 óre 46 minute înainte de amédĭ.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 316: 9 óre 52 minute séra.

Tipografia A. MUREȘIANU, Brașovŭ.